

man møder en krigsforbryder, skal man huske at undgå, at han flygter, og hvis han flygter, skal man have skrevet ned, at så skal man huske at efterlyse ham. Og man skal have skrevet ned, at de, der skal huske at efterlyse ham, ikke først må meddele, at de vil efterlyse ham og så lade være med at efterlyse ham, sådan at tingene bliver yderligere forsinket.

Jo, der er mange ting, man kan skrive ned for at undgå forkludringer i sagerne, og det er åbenbart det, som regeringen mener er nødvendigt. Jeg synes, det er en grov mistillid til de myndigheder, som behandler de her sager, for det burde være ting, de selv kunne regne sig frem til.

Jeg synes, at der er grund til her at trække en række ting frem, som har været problemer i den her sag. For det første er der jo spørgsmålet om den manglende bevogtning af hærchefen. Vi har gentagne gange hørt fra ministeren, at der ikke var nogen advarsler om, at hærchefen kunne finde på at flygte. Det er jo ikke sandt. Ministeren er såmænd blevet advaret direkte her i Folketingssalen om, at det kunne ske. Men o.k., det har ministeren så ikke ønsket at tage alvorligt.

Men den 28. februar, altså lige inden Irakkri- gen bryder ud, er der et stort interview i Politiken, hvor den irakiske hærchef udtaler – det er afslutningen på artiklen: Jeg kan næsten ikke vente med at røre den irakiske jord og dufte den irakiske luft.

Man skulle tro, at det ville få en minister eller i hvert fald et ministerium eller i hvert fald de afdelinger under ministeriet, som har at gøre med bevogtning af den pågældende person, til at sige, at her er måske en vis risiko for, at den pågældende vil forsøge at komme hjem og indånde den irakiske luft.

Der er måske en vis risiko for det, og måske skulle vi overveje at lave en lidt bedre bevogtning end den bevogtning, der bestod i, at man hver anden dag på et fast tidspunkt kom forbi, og lørdag og søndag ringede man og hørte, og når man fik at vide, at den pågældende sov til middag, så forstyrrede man ham ikke, for det er åbenbart en ret central ret ude på landet, at man kan sove uforstyrret til middag.

Så har der været spørgsmålet om den sene efterlysning, som ministeren heller ikke kommer ind på, og som er helt uforståelig. Ministeren har stået her i Folketinget og meddelt Folketinget, at straks efter man konstaterede, at hærchefen var forsvundet, blev der udsendt en efterlysning. Men det er jo lodret usandt, det er jo lodret forkert. Ministeren har også måttet beklage det.

Hun har ikke villét forklare – det må vi jo komme ind på – hvem der var ansvarlig for, at hun gik til Folketinget med de forkerte oplysninger.

Men der gik jo 5 timer, og en del af grunden til, at der gik de 5 timer, var, at politiets efterretningstjeneste først påtog sig at udsende en efterlysning og derefter undlod at udsende en efterlysning, lod en time gå og så ringede tilbage og sagde: Det kan vi alligevel ikke gøre. Heller ikke det spørgsmål kommer ministeren ind på, selv om hun har lovet Folketinget det. Hvad er der gjort med hensyn til dem, der var ansvarlige for, at ministeren gik i salen med forkerte oplysninger?

Kl. 9.15

Så er der også forespørgslen til USA. Vi anerkender fuldt ud, at der er sendt et par breve, det synes vi er godt, men vi konstaterer også, at regeringens vilje til at få denne her sag afklaret ikke har rakt så langt, at man har brugt den oplagte lejlighed ved de møder, man har haft med repræsentanter fra USA's regering, til at rykke for svar på de spørgsmål.

Vi kan jo se, at det spørgsmål, der er stillet til USA, ikke er blevet besvaret. Hvorfor er det ikke blevet besvaret, hvorfor går der så lang tid? Man har haft mulighed for at rykke, man har undladt at rykke. Det er også helt uforståeligt, at man ikke kommer ind på det her.

Så er der endelig spørgsmålet om de danske styrkers opgave i Irak. Jeg synes jo, at i og med at Folketinget har besluttet at udsende danske styrker til Irak, må det være oplagt, at man fra ministerens eller fra statsministerens side har en vurdering af, hvilke opgaver de har i retning af efterlysning af den pågældende person, herunder hvilke aftaler man har med de øvrige besættelsesmagter i Irak om deres opgaver i forbindelse med eventuelt at fange den pågældende person. Heller ikke der var der noget svar.

Derfor er min foreløbige konklusion, at det er en meget skuffende besvarelse. Jeg håber, at der kommer mere frem i den fortsatte diskussion.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Ja, det kan godt være, at hr. Søren Søndergaard synes, at sagen er surrealistisk, men så kunne man måske have forventet nogle nyheder fra hr. Søren Søndergaard. Det kunne man ikke høre. Jeg kan sige, at Venstre tager de to ministres redegørelse til efterretning både for så vidt angår det faktuelle, og statsministeren og justitsministerens vurderinger af sagen.